

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții nr.132

Iulie 2010

Neulinger și Shuruk c. Elveției - 41615/07

Hotărâre din 6.7.2010 [MC]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respectarea vieții de familie

Ordonanță de întoarcere a copilului, acompaniat de mama sa, în țara părăsită în mod clandestin, țara de reședință a tatălui: *întoarcerea forțată va constitui o violare*

În fapt – Prima reclamantă, de naționalitate elvețiană, s-a stabilit în Israel unde s-a căsătorit cu viitorul tată al fiului ei. În fața temerilor de răpire a copilului (al doilea reclamant) de către tatăl său într-o comunitate ultra-ortodoxă din străinătate și care practică un prozelitism intens, tribunalul pentru cauze de familie a emis o interdicție de ieșire de pe teritoriul israelit pentru fiu, până la atingerea majoratului. Custodia temporară a copilului a fost acordată reclamantei și autoritatea parentală a fost încredințată ambilor părinți. Dreptul de vizitare/de vizită al tatălui a fost ulterior restrâns din cauza comportamentului său amenințător. Divorțul soților a fost pronunțat și reclamanta a părăsit în mod clandestin Israelul, plecând în Elveția cu fiul său. În ultimă instanță, Tribunalul Federal Elvețian a ordonat reclamantei să asigure întoarcerea copilului în Israel.

Printr-o hotărâre de cameră din 8 ianuarie 2009, Curtea Europeană a conchis, cu patru voturi contra trei asupra absenței violării articolului 8 din Convenție (a se vedea Nota informativă nr.120).

În drept – Articolul 8: În opinia instanțelor și experților naționali, doar o întoarcere a copilului este anvizabilă. Măsura în cauză intră în marja de apreciere a autorităților naționale în domeniu. Totuși, pentru a decide asupra respectării articolului 8, urmează a ține cont, de asemenea, de evenimentele care au avut loc după hotărârea Tribunalului Federal prin care s-a ordonat întoarcerea copilului. Curtea consideră că se poate inspira în această cauză, *mutatis mutandis*, de jurisprudența sa privind expulzarea străinilor și criteriile de

apreciere a proporționalității măsurii privind măsura de expulzare vizând un minor integrat în țara gazdă. În speță, copilului are naționalitatea elvețiană și este perfect integrat în țara în care trăiește fără întrerupere de aproximativ patru ani. Chiar dacă adaptabilitatea sa este încă mare la vârsta lui (șapte ani), o nouă dezrădăcinare ar avea, fără îndoială consecințe grave asupra lui și trebuie să fie pus în balanță în raport cu beneficiul pe care îl poate avea. În această privință, trebuie de remarcat că dreptul de vizită al tatălui a fost restrâns înainte de răpirea copilului. De altfel, acesta s-a recăsătorit de două ori de atunci și este din nou tată, dar nu plătește pensie alimentară pentru fiica sa. Curtea are dubii că asemenea circumstanțe să fie benefice pentru bunăstarea și dezvoltarea copilului. În ceea ce privește mama, întoarcerea în Israel ar putea-o expune unor sancțiuni penale, cum ar fi pedeapsa cu închisoarea. Este evident că un asemenea scenariu nu este în interesul superior al copilului, pentru care reclamanta reprezintă, fără îndoială, singura persoană de referință. Astfel, refuzul mamei de a se întoarce în Israel nu pare a fi în totalitate nejustificat. Și dacă aceasta ar consimți să se întoarcă, există îndoieli privind capacitatea tatălui de a avea grijă de copil, în ipoteza în care reclamanta ar fi urmărită penal și apoi încarcerată, având în vedere trecutul acestuia și caracterul limitat al resurselor sale financiare. În plus, acesta nu a locuit niciodată singur cu copilul și nu l-a văzut de la vârsta de doi ani. Astfel, Curtea nu este convinsă că este în interesul superior al copilului să se întoarcă în Israel și mama, în ceea ce o privește, ar suporta o ingerință disproporționată în dreptul său la respectarea vieții sale de familie. În consecință, ar avea loc violare a articolului 8 în privința ambilor reclamânți, dacă decizia, prin care s-a ordonat întoarcerea în Israel a celui de al doilea reclamant, ar fi executată.

Concluzie: violare (șaisprezece voturi contra unu).

Articolul 41: Constatarea încălcării constituie în sine o satisfacție echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral invocat.

© **Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012**

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reproducă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has share it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) où de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.